

REAPROPIANT-NOS de les nostres vides

LAURA

No tenia clar si m'agradaven els nois o les noies i això m'angoixava, tenia molts dubtes i més preguntes. No sabia què triar. Com em podia decidir?

Quan era petita tenia la típica amiga a qui li agradava jugar a organitzar casaments. Potser, amb una mica de sort, això ja no es porta, però per aquells temps semblava que a totes les nenes això els hi agradava o si no... ho dissimulàvem. Sempre ens casàvem amb l'Aleix, aquí no hi havia massa discussió. No era perquè ho triéssim, sinó perquè l'Aleix era l'únic noi que jugava amb nosaltres, encara que jo hagués preferit el Xavi, però ell i tota la resta de nois estaven a la pista jugant a futbol.

Va anar passant el temps i quan estava acabant 3r d'ESO, com cada estiu, vaig marxar de colònies. Una tarda, es va organitzar una gimcana. Tot anava bé fins que va arribar la cursa amb els peus lligats i a mi... m'havia de tocar amb ella... l'Alba... l'única noia amb qui no havia parlat, i podeu pensar que era per casualitat, però no, jo sabia que no era una casualitat. Em moria de ganes de fer-li un petó i quan estava a prop seu no m'atrevia ni a obrir la boca, dir-li alguna cosa, el que fos...

**potser a ella li passava el mateix...
no crec que li agradin les noies...
o sí, potser sí...aiii no sé què fer!**

Tant m'ho vaig pensar que els dies van anar passant fins que... les colònies es van acabar i cada una cap a casa seva. Això que us explico va ser un secret durant bastants anys. Primer, va ser un secret per a mi mateixa, no m'atrevia a pensar-hi massa. Seria puntual? Potser només era una fantasia?

De fet, a mi m'havien agradat molts nois, com podia ser que això m'estigués passant a mi?

Amb el pas del temps i les voltes que li vaig donar al tema, va arribar el dia en què en vaig començar a parlar, primer amb vergonya i cada cop més còmoda. Algunes relacions van canviar, amb les meves amigues i la majoria de la meva família em vaig sentir més a prop, em van escoltar i sentia que volien que jo estigués bé i feliç. També és cert, que amb altres persones ens vam distanciar, no ho sabien entendre... en diversos moments va ser dur, però ara penso que... què hi farem... Per sort, han passat els anys i també ara em conec més, aquells dubtes se me'n van anar,

ara ja tinc clar que m'agraden alguns nois, algunes noies, o persones que no els hi agrada classificar-se com a nois o noies i d'això se'n diu bisexualitat.

Organitza:

 enruta't
ACOMPANYAMENT
feminismes * diversitats

Amb el suport de:

Vols conèixer més històries?

www.enrutat.org · info@enrutat.org

Enruta't

Enrutat_feminismes